ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ἕνας Μενιδιάτης γυρίζει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸ χωριό.

— Ἔκαμες καλὰ παζάρια κουμπάρε Κόλια ; τὸν ἐρωτᾷ ἕνας συχωριανός του.

— Δόξα σοι ὁ θεός, λέει ὁ Κόλιας. Ὁ παπᾶς μοῦ ἔδοσε ἕνα δίφραγκο νὰ πάρω ἕναν καζαμία κι' ἐγὼ μὲ τὰ ἴδια λεπτὰ ἐπῆρα δύο περυσινούς !..

***

Ὁ Μάριος ἀπὸ τὴ Μασσαλία καὶ ὁ γυιός του ἔτρωγαν μαζὶ λαρδὶ καὶ βραστὲς πατάτες. Καὶ ἐπειδὴ ὁ γυιὸς εἶχε ριχθεῖ κατὰ προτίμησι στὰ κομμάτια τοῦ λαρδιοῦ ὁ Μάριος τοῦ εἶπε.

— Τρῶγε καλλίτερα τὶς πατάτες, παιδί μου. Δὲν ὑπάρχει τίποτε θρεπτικώτερο ἀπὸ τὶς πατάτες.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο τὶς ἀφήνω, γιὰ σᾶς μπαμπᾶ...

***

Μιὰ γυναῖκα λέει στὸ γείτονά της ποὺ ἔλειπε, ὅτι ἔχασε τὸν ἄνδρα της.

— Ἀ, τὸν κακομοίρη, λέει ὁ γείτονας. Καὶ ποιὰ ἦταν τὰ τελευταῖα του λόγια ;

— Δὲν εἶπε τίποτε. Ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι μαζί μου δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Δὲν θὰ τὸν ἄφηνα νὰ πῇ αὐτὸς τὸν τελευταῖο λόγο.

***

Στὸ σχολεῖο.

—Ἀπὸ ποῦ βγαίνει τὸ μαλλί; ἐρωτᾷ ὁ δάσκαλος.

Ὁ μαθητής. — Δὲν ξέρω κύριε.

Ὁ δάσκαλος. — Καὶ τὸ σακκάκι σου, τὸ γελέκο σου, τὸ πανταλόνι σου ἀπὸ τί γίνεται ;

Ὁ μαθητής. — Ἀπὸ τὰ παλιὰ ροῦχα τοῦ πατέρα μου.

***

Ἕνας γερωπαραλυμένος ποὺ ἔψαχνε γιὰ περιπέτειες στὸ δρόμο, μιὰ μέρα ποὺ ἔβρεχε καὶ εἶδε μιὰ ὄμορφη κυρία πὺ ἐπερίμενε κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο, τῆς εἶπε γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας.

— Κυρία εἶσθε χωρὶς ὀμπρέλλα. Θέλετε νὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ δεχθῆτε τὴ δική μου ;

Καὶ ἄπλωσε τὸν ἀγκῶνά του.

— Μὲ πολὺ εὐχαρίστησι, κύριε, εἶπε ἡ κυρία.

Καὶ πέρνοντας ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν ὀμπρέλλα ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως ἀφήνοντας τὸ γέρο στὴβροχή !

***

Μεταξὺ ἐρωτευμένων.

— Τί εὐτυχία Νίκο μου, ὅταν θὰ παντρευθοῦμε. Θὰ συμμερίζομαι ὅλες τὶς στενοχώριες σου καὶ ὅλες τὶς λύπες σου.

— Μὰ δὲν ἔχω Νίτσα μου, οὔτε στενοχώριες, οὔτε λύπες.

— Μὰ θὰ ἔχῃς, Νίκο μου, θὰ ἔχῃς ὅταν θὰ παντρευθοῦμε. Ὅσο γι' αὐτὸ σε βεβαιῶ.

***

— Μπαμπᾶ, θέλω νὰ παντρευθῶ μὲ τὴν Τιτίνα, ἔλεγε ἕνας νέος στὸν πατέρα του.

— Τὴν ἀγαπᾷς τόσο πολύ, παιδί μου.

— Ὤ, μπαμπᾶ, τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ ποὺ μοῦ ἔρχεται νὰ τὴ φάω.

Ἔξη μῆνες ἀργότερα ὁ πατέρας του, τοῦ εἶπε.

— Λοιπὸν πῶς τὰ πᾷς μὲ τὴ γυναῖκα σου ;

— Μὴν τὰ ρωτᾶτε μπαμπᾶ. Μετανιῶ ποὺ δὲν τὴν ἔφαγα τότε ποὺ ἦταν καιρός !...

λυθωμένος δὲν ἐσάλευε ἀπ' τὴ θέση του.

— Ρὲ γιώργη, ἔκανες σὰν τρελλὸς νὰ φτάσεις καὶ τώρα κάθεσαι ;

Συγχρόνως ὅμως καθὼς γύρισα γιὰ νὰ τοῦ μιλήσω, ξαφνίστηκα ἀπὸ τὴν χλωμάδα του.

— Ρὲ Γιώγη πῶς εἶσαι ἔτσι ; μιᾶς καὶ ἀρρώστησες ;

— Κύττα νὰ ἰδεῖς, μοῦ ἀπήντησε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγότανε, μιὰν ἄχρωμη φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ σβύνει.

Γύρισα· καὶ τότε εἶδα κάτι ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ· μέσ' ἀπ' τὸ σάκκο ποὺ εἶχε λυθεῖ ἀπ' τὰ τραντάγματα τοῦ αὐτοκινήτου, ξεπεταγότανε κάτι ἀκατανόμαστο· ἕνας μεγάλος ἀνθρώπινος ὄγκος κατάμαυρος καὶ σὰν ξηραμένος ἀπὸ φωτιά.

— Ἀ φέρατε τὸ πτῶμα τοῦ ἀεροπόρου ποὺ κάηκε χτές, εἶπαν δυὸ νοσοκόμοι ποὺ εἶχαν πλησιάσει ἐκείνη τὴν στιγμὴ στὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ παραλάβουν τὸν σάκκο. Καὶ δίχως νὰ προσθέσουν τίποτε ἄλλο ἐπῆραν τὸ πτῶμα καὶ τὸ μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο.

. . . . . .

Εἴχαμε ταξειδέψει χιλιόμετρα ὁλόκληρα μὲ ἕναν νεκρό...

Κλέων Παράσχος

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΡΑΚΟΙ

Τοῦ Scott

Κατέβαινα στὴν λαγκαδιὰ ποῦ τὰ νερὰ κυλοῦνε
κι' ἄκουσα δυὸ κατάμαυροι κοράκοι νὰ μιλοῦνε
κ' ἕνας στὸν ἄλλον ἔλεγε : Σήμερα ποῦ θὰ πᾶμε,
νὰ βροῦμε κάτι τι καλὸ κι' ὀρεχτικὸ νὰ φᾶμε ;

— Ἕναν Ἱππότη, σύντροφε, ποὺ τὸν θαροῦν χαμένο,
σ' ἀπάτητη παραμερὶὰ τὸν εἶδα σκοτωμένο.
Ὁ κόρμος ἂν δὲν ἔμαθε τὸ μυστικό, τὸ ξέρει
ὁ σκύλος, τὸ γεράκι του καὶ τ' ὄμορφό του ταῖρι.

Σ' ἕναν ἄλλον τώρα ὁ σκύλος του κουνάει τὴν οὐρά του,
καὶ τὸ γεράκι κυνηγᾶ πουλιὰ γιὰ τὴν κυρά του,
καὶ ἡ κυρά του ἡ ὄμορφη σ' ἄλλη γλεντάει ἀγκάλη.
Πᾶμε καὶ μεῖς νὰ κάνουμε στὸ πτῶμα καραβάλι.

Ἦταν τὰ μάτια του γλυκά, καὶ σὰν θὰ πρωτοπᾶμε,
τὰ μάτια του τὰ γαλανὰ νὰ βγάλουμε νὰ φᾶμε·
νὰ πάρουμε καὶ τὰ ξανθά, τὰ μακρυά του τὰ μαλλιά,
νὰ πλέξουμε, νὰ σιάξουμε τὴν χαλασμένη μας φωλιά.

Γιὰ τὸν χαμό του λὲν πολλὰ καὶ παραμύθια πλάθουν,
μὰ ποῦνε, τί ἀπόγινε ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθουν·
θὰ γυμνωθοῦν τὰ κόκκαλα, μὲ τὸν καιρὸ θ' ἀσπρίζουν
κ' ἐπάνω τους ὅλοι οἱ καιροὶ περνῶντας θὰ σφυρίζουν.

ΕΒΡΑΔΥΑΣΕ

Τοῦ Longfellow

Ἐβράδυασε κι' ἀπὸ τῆς Νύχτας τὰ φτερὰ
τὸ θλιβερὸ σκοτάδι κατεβαίνει
καὶ πέφτει ὅπως πέφτει κάποτε φτερὸ
ἀητοῦ, ποὺ μέσ' στὰ σύννεφα διαβαίνει.

Βλέπω τὰ φῶτα τοῦ χωριοῦ ποὺ λάμπουνε
ἀνάμεσα στὴν καταχνιὰ καὶ τὴν βροχή·
μοῦ σφίγγει κάτι τὴν καρδιὰ κ' αἰσθάνομαι
μιὰ θλίψη ποὺ μοῦ κυριεύει τὴν ψυχή.

Μιὰ θλίψη σκοτεινὴ καὶ κάτι σὰν καϋμό,
καϋμὸ ποὺ δὲν δαγκάνει σὰν τὸν πόνο
καὶ μοιάζει μὲ τὴν λύπη ὅπως μοιάζουνε
ἡ καταχνιὰ μὲ τὴν βροχούλα μόνο.

Ἔλα νὰ μοῦ διαβάσῃς κάποιο ποίημα
ἁπλὸ καὶ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιὰ βγαλμένο,
νὰ φέρῃ τὴν γαλήνη στὴν καρδούλα μου
κι' ἀνάπαψι στὸν νοῦν τὸν κουρασμένο.

Μὴ μοῦ διαβάσῃς ποιητὴ ἀπ' τοὺς τραγούς,
ἀπὸ τοὺς βάρδους ἱππότων καὶ θρόνων,
ποὺ τὸ βαρύ τους βῆμα πάντα θ' ἀντιχῇ
μέσα στοὺς διαδρόμους τῶν αὐλῶνων.

Γιατὶ αὐτοὶ μὲ τὶς τραγὲς ἰδέες τους
μᾶς φέρνουν στὴν ψυχὴ τὸν ἐνθουσιασμὸ
γιὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς σὰν ἐμβατήριο
μὰ ἐγὼ ν' ἀναπαντῶ ἀπόψ' ἐπιθυμῶ.

Νὰ μοῦ διαβάσεις ἕνα ποιητὴ μακρὺ
ποὺ τρέχει τὸ τραγούδι ἀπ' τὴν καρδιά του
καὶ πέφτει σὰν βροχὴ ἀπὸ τὰ σύννεφα,
σὰν δάκρυο ἀπὸ τὰ βλέφαρά του.

Ἕνα φτωχό, ποὺ σκλάβος τὴν ἡμέρα στὴν δουλειά,
τὴν νύχτα δίχως φῶς καὶ ἡσυχία,
μέσ' στὴν ψυχή του ἄκουσε τὴν μάγισσα,
τοῦ τραγουδιοῦ τὴν θεία μελωδία.

Τέτοια τραγούδια ἔχουνε τὴν δύναμι
νὰ ἡσυχάζουν τὴν ἀνήσυχη ψυχή,
καὶ νὰ τῆς φέρνουν τὴν γλυκειὰ ξεκούρασι,
ποὺ φέρνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἡ προσευχή.

Πάρε λοιπὸν τὸν τόμο τὸν ἀτίμητο
καὶ διάβασε τὸ ποίημα τῆς ἐκλογῆς σου
κι' δόσε στὸν γλυκὸ ρυθμὸ τοῦ ποιητὴ
τὴν ὀμορφιὰ καὶ γλύκα τῆς φωνῆς σου.

Θὲ νὰ γεμίσῃ ἡ Νύχτα μουσική,
κι' ἡ φροντίδες ποὺ μᾶς δέρνουν τὴν ἡμέρα
θὲ νὰ μαζέψουν τὰ τσαντίρια τους σὰν Ἄραβες,
νὰ πᾶν' νὰ τσαντιρώσουνε πιὸ πέρα.

Μεταφράσεις **Δ. Στάη**